

Ytringsfrihed

*jeg er uenig i,
hvad du siger,
men jeg vil kæmpe for
din ret til at sige det.*

i Voltaires ånd

Artikler om YTRINGSFRIHED og MENINGSTERROR

Redaktion:

Axel Engberg Pallesen

Niels Bundgaard

Jesper Jacobsen

Preben Breds

ISBN 87-983635-5-7

Trip trap

Sig navnet!

I Politikens rubrik "Dag til dag" var der en lille hverdagshistorie: Mari Anne på tre år går tur med sin farmor.

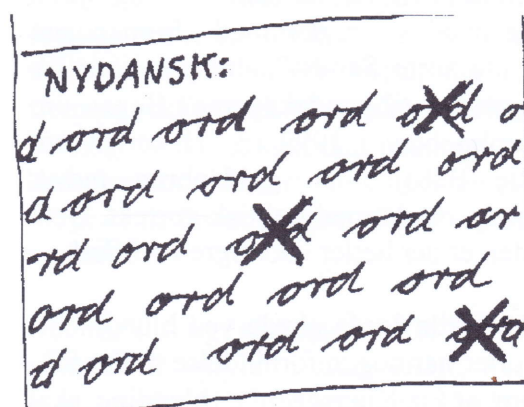
"Der ligger en hundelort" siger den lille. "Sådan noget siger man ikke," svarede farmor. Efter en pause kom det fra pigen: "Må man sige trip-trap?"

Ja, hvad må man egentlig sige? Det er ikke så ligetil, for der findes jo stadig visse gamle normer, og nye kommer til. Det hævdes ved festlige lejligheder, at man må kalde en spade for en spade, men må man også kalde en hundelort for en hundelort? Stuerent er sådant et ord jo egentlig ikke, for den slags er uæstetisk – og netop dette er værd at bemærke, for også i politik lægges der ofte stor vægt på æstetikken i visse holdninger.

Mens lille Mari Anne gør sig sine erfaringer, udkæmper nogle af landets højtuddannede i samme avis en kamp om latrindansk sprog i kronikker og artikler med titler som "Træk og slip i sproget" og "Pis mig i øret". Der kan man bl.a. læse det synspunkt, at "Fækale billeder er netop frihedens sprog og som sådan en pissesmuk ytring for menneskets mulighed for at skabe verden i morgen." Tydeligvis er problemet om sproglig frihed rykket et trin op fra Mari Annes reale verden til metaforikkens sfære, hvor sagen jo stiller sig noget anderledes.

Sidst i forrige århundrede kom Københavns kulturborgmester Thustrup Hansen (K) for skade at sige ordet neger. Hans gamle syge mor fik kommunal hjælp og blev chokeret over at kommunen "...sendte en neger." Ordet betegner et menneske med sort hudfarve, hvilken i ordbogen kaldes en neger. Det er

jævnt og gammelt dansk, også kendt fra børnebogen Den Store Bastians moralske læredigt "På Vesterbro en neger gik". Borgmesteren og hans mor kaldte altså en neger for en neger, men fik at vide at "sådan noget siger man ikke!". Det gav et vældigt postyr i medierne, og han blev af indvandrervenlige kredse meldt til politiet for overtrædelse af racisme- paragraffen.

Ja, hvad må man egentlig sige? Racismeparagraffen er jo indført bl.a. for at beskytte indvanderne mod danskerne, men ikke indvanderne mod andre indvandrere endsige danskerne mod de fremmede. Er der ikke lighed for loven mere?

Thustrup Hansen blev senere i et TV program konfronteret med skuespilleren Hella Joof, der gerne krukker offentligt med sit afrikanske præg (citater: "Jeg mærker mine afrikanske gener presse sig på"), men som ikke kan acceptere brugen af ordet neger. Hun vil heller ikke kaldes "sort", men bare Hella, sagde hun. Imidlertid fortalte hun i samme TV program, at hun elskede blondinehistorier. Blondiner er som bekendt kvinder af lys hudfarve med blondt hår, og historierne om dem går ud på, at de er dumme. De historier er altså absolut kønsdiskriminerende – og i dette tilfælde tilmed racediskriminerende. Men de er da ellers stuerene nok, og ingen ville finde på at gå til politiet

her. Racisme og racediskrimination er såmænd almindeligt accepteret i Danmark, men kun så længe det går udover danskerne.

Vi må end ikke fornøje os med et "negerkys", for nu siger man kun "flødebolle", selvom der bestemt ikke er megen fløde i den. Bevares, den har heller ikke meget med negre at gøre, men det gamle navn var da både sødt og sjovt. Og hvad skete der med børnebogen "Lille sorte Sambo", drengen som fik tigersmør til pandekagerne? Bogen om Sambo blev i 1999 til "Historien om lille Babaji", en gyldenbrun indisk dreng, og dermed politisk korrekt. Desuden er der heller ikke tigre i Afrika!

Om Hella Joofs glæde ved blondinehistorier har nogen forbindelse til det faktum, at Pia Kjærsgaard er blondine, skal være usagt. Men Pia Kjærsgaard er jo kendt for at stille op for de nationale synspunkter og at sige fra overfor den generelle politiske korrekthed - og som bekendt er hun og hendes vælgere nu offentligt erklæret for ikke-stuerene af selveste statsministeren. Hella Joof er derimod både stueren og populær. Se, det er en sand blondinehistorie.

I al korthed må man sige, at brugen af det danske sprog er blevet kompliceret med udlægning af nye faldgruber, der kan føre til social udstødelse eller måske direkte til byretten. Det er en udvikling, som kun lige er begyndt, og som synes at gå i retning af stigende sproglig forløjethed og offentligt hykleri. Den lille Mari Anne har virkelig meget at lære, men hun kan måske klare sig, hvis hun fortsætter med at kalde tingene "trip trap".

Tilsyneladende findes der kredse, som løfter debatten op i et så højt niveau, at de slipper for at tale om faktiske problemer ved i stedet at beskæftige sig

med de sproglige. Således mener dr. phil. Hans Hauge iflg. Jyllands-Posten den 12.3.00, at sprogdebatten er en forskudt debat: "Hvad handler sprogdebatten om? Om indvandrere." Årsagen til denne debatforskydelse skulle være, at "...sproget er racefrit område." Her er altså åbenbart et åndehul, som mere velartikulerede mennesker bruger, når det forbudte trods alt skal omtales i bedre kredse. De er givetvis ligeså opfindsomme som Mari Anne, som jo har beriget sprogdebatten med sit "trip trap".

Preben Breds

Ordnes flugt fra sproget

De forbudte ord

I Weekendavisen den 17.3.00 skriver Anker Brink Lund, at "Multietnisk Forening" har henvendt sig til 63 danske massemedier for at få dem til at pålægge medarbejderne at undgå betegnelsen "de fremmede". Ifølge Lund er hovedparten af redaktørerne imødekommende og nogle vil tilmed også bortcensurere ord som "Anden generations indvandre-re" og "muhammedanere".

Hvilke ord må man så bruge? Hvilke ord er tilstrækkelig non-descriptive og farveløse? Jah, hvad med at erstatte dem alle med betegnelsen "XY", så en historie i vort nye Orwellske mediesprog "NEWSPEAK" kunne lyde: "En demonstration af XY for positiv særbehandling af XY bakkes op af XY i Danmark." Det må man vel godt sige.

Nå, spøg til side. Den magtfulde nyhedsdirektør på DR, Lisbeth Knudsen, har udsendt et sæt retningslinier til folkene i hendes magtsfære på radio og TV til "styrkelse af den multietniske bevidsthed i hele DR Nyheder..." og i

samme forbindelse tales om positiv særbehandling af nydanskere ved nyan-sættelser. I et såkaldt diskussionsoplæg fastslås det med autoritativ vægt bl.a. at:

- "Det er udtryk for snæversyn at identificere personer alene ud fra deres etniske oprindelse, religion eller hudfarve, når de repræsenterer andre særpræg. Hudfarve skal kun nævnes, når det er relevant, f.eks. hvor man tilsvarende ville vælge at sige "hvid"
- "Udtrykket "etnisk minoritet" er ikke en almengyldig betegnelse for "brune", "gule" eller "sorte". Hvide personer kan også udgøre etniske minoriteter."
- "Ord som "fundamentalist", "militant" og "islamist" skal anvendes med stor omtanke."

Man kan måske gætte på, at den journalist, som har sit job kært, gør klogt i at kvæle de ord i fremtiden, uanset om hans bevidsthed er multietnisk eller ej. "Big Sister Is Watching You", som George Orwell kunne have sagt.

I DRs personaleblad 25.2.00 fortælles, at DR direktøren Chr. S. Nissen vil modtage stafetten mod racediskrimination af Biskop Holm, formand for Nævnet for Etnisk Ligestilling. Nu skal der ske noget! Lisbeth Knudsen lover gelassent at se på efterkritikken af nyhederne "med andre øjne" og nævner bl.a. : "Vi skal overveje, når vi beskriver personer i medierne som 'muslimer'." Dog hævder hun, må det ikke blive til samme selvrenselse som i de svenske medier.

Se, det var da en nyhed: De svenske medier ligger åbenbart under for en slags censur.

I Søndagsavisen den 2.1.00 fortælles om en ny trend fra USA (den politiske

korrektheds hjemland). Denne trend hedder "GOOD NEWS" (dvs. gode nyheder), og den skal nu insemineres i dansk journalistik. TV2-chefen Jens Gaardbo har i al hemmelighed prøvekørt den ny stil. Han ser dog klart, at den kan ende som propaganda: "Folk bruger jo først og fremmest gode nyheder i propaganda øjemed." Lisbeth Knudsen er naturligvis med på den nye trend og vil "...fremover lytte mere til seernes ønske om positive indslag", dog uden at nævne hvilke seere, der har fremsat ønske om hvilken slags positive indslag. Men det skal den mægtige nyhedsdirektør sikkert nok bestemme. Magt er til for at bruges – også i et demokrati.

Det var i øvrigt sådanne ønsker befolkningen fik opfyldt i salig DDR, hvor man ligesom i Sovjetunionen glædede al folket med nyheder om, hvor godt det gik med overholdelsen af 5-års planerne. En god ting må man jo indrømme de totalitære regimer: De var alle i stand til effektivt at undertrykke nationale og etniske tendenser i deres magtrum. Der kunne vi danskere måske godt lære noget. Hvis nu direktørerne og nyhedscheferne m.fl. i vores statskontrollerede medier alle var socialdemokrater - eller det der ligner, hvordan vil så blandingen af NEWSPEAK og GOOD NEWS påvirke de politiske forhold for det danske demokrati?

Der har jo i de senere år vist sig stadig flere træk, som har umiddelbar lighed med George Orwells roman "1984". Det er den med "Big Brother Is Watching You", den hvor sproget er gennemkorruperet af NEWSPEAK, et sprog hvor alle de ord, magteliten ikke bryder sig om, er fjernet, således at folk i udgangspunktet ikke er i stand til at tænke forbudte tanker. Man kan da godt sige, at der for så vidt er fuld ytringsfri-

hed. Men der kan ikke ytres noget kontroversielt, fordi ordene ikke længere findes - altså censur langt ned i halsen.

Det er for længst blevet en politisk korrekt trend i flere danske medier at søge problemer udglattet eller løst ved at undertrykke visse ord og informationer. Længe har netop spørgsmålet omkring multietnicitet været genstand for denne opmærksomhed, hvilket anes bag mængden af betegnelser for nytillflytterne og den stadige flugt fra et ord til et andet, så snart ordet er blevet etableret i sproget:

- Fremmedarbejdere*
- Gæstearbejdere*
- Flygtninge
- Kvoteflygtninge
- De facto flygtninge
- Konventionsflygtninge
- Økonomiske flygtninge
- Bekvemmelighedsflygtninge*

- Asylansøgere
- Asylansøgere under jorden
- Indvandrere
- Illegale indvandrere*
- 2. generationsindvandrere*
- Lillebrodergenerationen*
- Familiesammenførte
- Udenlandsk udseende personer*
- Sydlandsk udseende personer*
- Fremmede*
- Etniske*
- Nydanskere
- Muhamedanere*
- Mørklødede personer*
- Sorthårede personer*
- Ikke-dansktalende personer
- Talende med accent
- Fremmedsprogede (nu: 2-sprogede)

Der er naturligvis flere ord, og flere vil komme til, fordi sproget selv er under anklage for overhovedet at nævne det faktum, at disse anderledes mennesker er i landet. Sproget er således egentlig under mistanke for racisme. Mange af ordene med* er allerede nu ikke stuerene. Andre er erstatningsord (f.eks. sorthåret), der bruges for ikke at nævne det direkte ord. I et tilfælde skrev en journalist om et bankrøveri på Nørrebro, at røverne forsvandt i en mørk bil. En mørk bil? Javel, en mørk bil er i hvert fald ikke hvid!

Ordene er på flugt i sproget. Hvor finder de asyl?

Preben Breds

Mediefup

Snyd på "vægtningen"

"I Danmark kan man sige, alt hvad man vil undtagen sandheden", siger vittige sjæle, og på visse punkter har de ret. Det frie ord er ikke så frit, når det gælder flygtninge/indvandrerspørgsmål, et område, hvor det ikke er tilrådeligt at sige højt, hvad man tænker privat. Sådan var det også under de nu for de flestes vedkommende hedengangne totalitære systemer. I Hitlers, Stalins og Bresnjev's tid var dagligdagen et skuespil, hvor alle skulle signalere, at de havde den rette tro. Nazisterne heilede som utrættelige robotter og kommunisterne lovpriste kommunismens lykkeligheder af frygt for at blive anset for spioner eller trotskister. Det var dengangs politiske korrekthed. De færreste sagde hvad de virkelig mente, men gentog bare tomme fraser og gebærder.

De levede en løgn. Hvad man til en vis grad gør i Danmark i dag.

Lytter man til folk på gade og veje, er det påfaldende, at den bramfrihed, de her lægger for dagen, forsvinder lidt efter lidt, når de kommer længere op i systemet. Her bliver de fleste menneskers udtalelser tykt overtrukket med honning. Det er det interessant at grave lidt i. For et par måneder siden fik medarbejderne i Danmarks Radio en skriftlig redegørelse fra nyhedschef Lisbeth Knudsen. Den indeholdt retningslinier for, hvordan medarbejderne skal omtale folk af fremmed herkomst, og hvordan de skal lægge vægt på positive ting og underspille de negative. Her taler Lisbeth Knudsen ikke om censur, men om *vægtning*. Hun antyder diskret, at der er visse ting, læserne/seerne ikke skal vide, ikke skal tænke over, ikke skal gøre til at problem. Ligesom uartige børn skal de fange det underforståede signal,

at her er noget, anstændige mennesker ikke skal snage i og ikke stille spørgsmålstejn ved. Fy skam sig hvo, der tænker selv, for det gør anstændige mennesker ikke. De lader Lisbeth Knudsen og Co. tænke for dem. Og det er der pudsigt nok mange, der er tilfredse med. Bare de har lykkehjul, cykelsport og nok af de våde varer, græder hjerterne sjældent over, hvad øjnene ikke ser. Folks manglende indsigt i ting, de ikke er blevet informeret om, generer dem ikke synderligt, selvom det dybest set gør demokratiet til en farce. Folk foretrækker fred og ro frem for ballade, og propaganda frem for reelle oplysninger. At kæmpe for sandheden er alt for besværligt.

Denne ligegyldighed giver naturligvis kultureliten frit spil. For et par år siden læste jeg i frokostbladet B.T. om et forfærdeligt overfald på en 13-årig skolepige i København. Hun var blevet slået og sparket af to brødre og måtte indlægges i flere dage. Beskrivelsen af gerningsmændene som "to brødre" gav mig en idé om, at overfaldet ikke var begået af etniske danskere men af folk af fremmed herkomst lige som mig. Her var der imidlertid ikke tale om et par af mine forhenværende landsmænd fra UK, men om to marokkanere. Det fortalte journalisten mig, da jeg senere ringede til B.T. Gerningsmændenes nationalitet var blevet fjernet af daværende chefredaktør Arne Notkin, fordi den ikke var politisk korrekt. Ordet "marokkanere" skulle pilles ud, fordi det sagde noget, folk ikke måtte vide, og blev derfor fjernet. Præcis som man gjorde under de totalitære styre, jeg har nævnt ovenfor.

"Jamen hvorfor ikke", kan man indvende, "er det ikke et meget pænt træk, at Notkin ikke vil gøre folk mere sure på fremmede og andengenerationsindvandrere, end de er i forvejen? Giv

de fremmede en chance. Ja, genindfør censur". Det er en holdning, der kan forsvares. Men der er et aber dabei. Censur er et redskab for en politisk holdning, der ofte kræver *mere* end blot fjernelse af dette eller hint, nemlig en aktiv fordrejning eller forfalskning. Formanden for DANSK KULTUR, pastor Rolf Slot-Henriksen blev for et halvt år siden interviewet af Ekstra Bladet. Journalisten hed Kurt Simonsen. Sidstnævnte nøjedes ikke med at udelade de elementer af Slot Henriksens udtalelser, der stødte Simonsens egen overbevisning, men lagde ham direkte ord i munden, Slot-Henriksen aldrig havde sagt. Og eftersom Ekstra Bladet - ligesom alle andre aviser - er en slags protokol over dagligdagen og en historisk "sandhedskilde", er facit følgende: Slot Henriksen har tilsyneladende udtalt sig tåbeligt, og alle, der ønsker at læse noget negativt om hans initiativ, behøver blot at slå op i Ekstra Bladet den og den dag. Der citeres han ganske vist for noget, han aldrig har sagt. Men. Eftersom "det stod i avisen" (og derfor måtte være sandt) som H.C. Andersen skrev med bidende ironi, vil de fleste mennesker sluge det råt. Ja, sådan driver man politisk virksomhed under dække af nyhedsskrivning, og det bliver sjældent anket. Først censur, så fordrejning.

Ovenstående eksempler er to blandt tusinder. De forklarer mekanismen bag mediernes politiske manipulering af de millioner af danskere, der stoler blindt på, at det de ser i fjernsynet, hører i radioen, læser i aviserne er sandt. Og at de selv er informeret nok om tingenes tilstand til at træffe et informeret valg, når de skal stemme. Men det er de ikke. Og det er alvorligt.

Geoffrey Cain

Ytringsfrihedens fjender

Den privatiserede censur

Vi har som bekendt en grundlovssikret ret til ytringsfrihed i Danmark. Pressejuristen K.Aa. Frøbert har sagt, at den egentlig blot er en garanti mod censur. Ganske rigtigt kan regeringen ikke oprette et departement til overvågning eller censurering af danskerne, men det forhindrer jo ikke at andre - udenfor regeringen - kan gøre det.

Jamen, så kan regeringen jo bare oprette et fuldstændigt uafhængigt "nævn" og således betale andre for at gøre det beskidte arbejde. Nuvel, et nævn uden magtbeføjelser kan ikke udrette alverden, men hvis man dertil sammenflikker en lovtekst, som f.eks. en "racismeparagraf", så kan der sættes magt bag navnet.

Nu har vi fået det uafhængige "Nævn for Etnisk Ligestilling", ledet af den magtglade socialdemokratiske biskop, Kjeld Holm. Dette nævn får stillet faciliteter og økonomiske ressourcer til rådighed af statsmagten, og biskopen har der et følge af folk som Fatemeh Hejazi, Ahmet Özge, Bashy Quraishy, Fakhra Mohammad, Muharrem Aydas, Rushy Rashid plus repræsentanter for hjælpeorganisationerne for dels at rådgive regeringen og offentlige institutioner, dels til i praksis at overvåge brud på eksempelvis racismeparagraffen.

Et af Nævnets medlemmer er biskopens ven Bashy Quraishi. Han har oprettet overvågningssystemet "Medie Watch" overfor ytringsfriheden i pressen (Aktuelt den 4.2.99): "Vi vil ikke censurere eller kontrollere danske journalisters behandling af etniske minoriteter - men vi holder øje med dem" siger manden bag "Medie Watch", Bashy Quraishy - og bedyrer, at han undrer

sig over, at danske journalister får lov til at skrive, hvad de vil." Og endelig slutter han af med denne salut: "Ytringsfriheden i Danmark er gået over grænsen."

Gået over grænsen? Det må være på sin plads at spørge, hvad registreringen af frie menneskers frie tale skal gøre godt for. Der må være et formål udover udgivelsen af et lille skrift, som godt kunne tænkes at være et skalkeskjul for oprettelsen af et register over uønskede danskere i Danmark. De kan jo gå over grænsen ligesom salig Heiberg, der blev landsforvist. Noget kunne imidlertid tyde på, at "Medie Watch" skal bruges til at intimidere danskerne, eftersom overvågningen er blevet annonceret med brask og bram. Eller måske er det hensigten at forsyne Nævnet for Etnisk Ligestilling med materiale til brug imod ytringsfriheden.

Nævnet for Etnisk Ligestilling har sat en skræk i livet på mange f.eks. ved sin berygtede censuraktion mod Kaare Bluitgens bog "Nye danskere". Efter biskoppens trusler mod forlaget Gyldendal, blev bogen standset der, mens andre forlag i frygt aflyste planer om udgivelse af bøger om lignende emner.

Overalt dukker frygten op. Politiken leverede den 19.3.00 i fede typer overskriften: "Censur mod sexundersøgelse", da "Sex & Samfund" undertrykte en rapport, hvis indhold ikke var politisk korrekt. Politikens journalist ville

forarget vide, om det ikke var vigtigt for debatten, at offentligheden fik kendskab til undersøgelsens resultater.

Når "Sex og Samfund" her i år 2000 undertrykker en undersøgelse af 2. generations indvandreres holdninger til danskerne, er det udtryk for en bagvendt krænkelse af ytringsfriheden. Sagen er nemlig, at de fremmedes syn på danskerne må være så modbydeligt, at "Sex og Samfund" vil beskytte de fremmede mod deres egne ytringer. For ikke at bidrage til fremmedhadet mod dem. Det er dog også muligt, at "Sex & Samfund" vil beskytte sig selv fra beskyldninger om racisme ved at bringe den slags ubehagelige sandheder frem i offentligheden. Således gik det jo kultursociologen Eyvind Vesselbo, der for Undervisningsministeren i 1991 udarbejdede en prognose om udviklingen af de fremmedsprogede i folkeskolen. Han forudsagde en fordobling på 10 år og blev derfor kaldt racist. I øvrigt viste hans prognose sig at holde stik, ja endog at ligge lidt for lavt. Sandheden er ilde hørt, derfor skal den bortcensureres.

Når man undertrykker sandheden, så er offeret ikke blot ytringsfriheden, men i egentlig forstand hele det danske samfund. Demokratiske borgere har krav på fri information – uanset, hvor ubehagelig den er. Når mediernes på samme måde som "Sex & Samfund" undertrykker grimme historier om de fremmedes gerninger eller på opfordring fra Nævnet for Etnisk Ligestilling slører nationaliteten på ugerningsmænd, så er det undertrykkelse af retten til fri information, den ret hvorpå ytringsfriheden bygger. Den slags er diktaturets kendetegn, et forsvar for ideologisk deduktiv sandhed. Hvis det kun er en indviet kamarilla, der får adgang til usminkede informationer, udvikler demokratiet sig til et oligarki. At denne tendens nu er

under udvikling findes der mange vidnesbyrd om.

Birthe Rønn Hornbech (V) kender også til at få en klam hånd over munden og udtaler i Kristeligt Dagblad den 19.4.00: "De abstrakte ideer omkring menneskerettighederne truer efterhånden ytringsfriheden mange steder. Jeg har selv oplevet det i indvandrerdebatten, hvor venstrefløjen råber op om menneskerettigheder, så snart man stiller kritiske spørgsmål."

Der mange der i godhedens og menneskerettighedernes hellige navn ønsker og arbejder for ødelæggelse af demokratiet i dagens Danmark. Lyder det for fantasifuldt? Så læs et enkelt citat fra Politikens kampagne om indvandring "Fremmede følelser", hvor intellektuelle kulturpersonligheder melder kulør. Her er det dramatikeren Line Knutzon: "Hvis vi danskere med vores fantastiske vilkår ikke har plads til alle, må der indføres et diktatur." "Når jeg ligger i mørket og tænker over, hvad vi skal gøre, er diktatur det eneste, jeg kan finde på. Nu må anstændigheden råde. Nogle ordentlige mennesker må tage over, og de uanstændige ties ihjel."

Tag ikke fejl: De gode vil gå til en hvilken som helst yderlighed for at kvæle de onde. Først bliver de tiet ihjel – siden bliver de slået ihjel.

Preben Breds

Eu-centret til Overvågning af Racisme og Fremmedfjendtlighed

*(The European Monitoring
Centre, EUMC)*

Åbningen af overvågningscentret i Wien var planlagt som en event i tolerancens navn. Imidlertid blev Østrigs diplomati udelukket fra deltagelse på grund af de 14 EU-regeringers sanktioner, som imidlertid iflg. EUMC er et signal til disse regeringers hjemlige opposition f.eks. Le Pens Nationalfront i Frankrig og Flamske Blok i Belgien. Det er vel europæisk tolerance, der vil noget!

I et interview i Jyllands-Posten den 5.5.00 siger centrets direktør Beate Winkler, at Østrig "ikke har krænket, endside taget skridt til at krænke europæiske principper, konventioner eller regler." Meningen er imidlertid: "Det skal på forhånd betydes vælgerne, at stemmer de på disse eller andre ekstremt højreekstremistiske partier, får det følger."

"Racisme og fremmedfjendtlighed er ikke det enkelte lands interne problem, det er et problem, der vedrører os alle", siger hun." Dermed er det nu fastslået, at menneskerettighederne står over demokratiet, således som vi også nu har set det i Danmark, hvor Højesteret i udvisningssagen mod en tyrkisk voldsmand har tilkendegivet, at folketingets vilje og lovgivning skal tilsidesættes til fordel for menneskerettighedskonventionen.

Det gamle dictum: "Intet over og intet ved siden af folketinget" gælder ikke mere. Demokratiet er underkendt ovenfra og kan sættes ud af kraft når som

helst. Eller som Beate Winkler siger: "Vi kan ikke blot fastholde, at demokratiet alene er, hvad vælgerne gør det til på valgdagen, demokratiet er også værdier, herunder respekt for menneskerettighederne, som ikke må krænkes."

Demokratiet har altså værsgo at underordne sig – og det betyder jo demokratiets død før eller senere. Men hvor bliver protestskriget af, tør vi ikke sige fra her og nu?

Her spiller pressen en vigtig rolle, som Overvågningsdirektøren siger: "Meget af det, der skrives i medierne, er ikke gavnligt. Det skiller i stedet for at samle. Mange journalister kunne med fordel være mere forsigtige og burde måske spørge sig selv, om de ikke ubevidst fremmer en højredrejet ekstremisme."

Altså en direkte opfordring til selvrensning! En tendens som genfindes i Danmark f. eks. i DR-nyhedsdirektøren Lisbeth Knudsens ordliste. Ligesom demokratiet underlægges menneskeretskonventionerne, underlægges ytringsfriheden Overvågningscentret. Det hænger logisk sammen, al den stund demokratiet ikke kan eksistere uden ytringsfrihed.

Diktaturet kommer krybende – som en tyv om natten. Det er nu på vej.

Big Sister i Wien kan naturligvis ikke overkomme nærovervågning af alt og alle i Danmark. Dertil behøves under-

afdelinger, og her kan man notere, at medlem af overvågningsstyrelsen, socialdemokraten Ole Jespersen, bistås af Morten Kjærum, direktør for det Danske Menneskerettighedscenter. Han er også næstformand i Nævnet for Etnisk Ligestilling, hvor bestyrelsesmedlem Bashy Quraishy allerede har oprettet "Medie Watch" rettet mod danskernes ytringsfrihed.

Det kryber ind over os alle vegne fra, og allerede er der folk, der drømmer højt om godhedens diktatur.

Vi må sige fra – her og nu!

Preben Breds

Overvågning på dansk

"Etnisk ligestilling til forskel"

en bog af Amira Bada og Tinor Centi, Dokumentations og Rådgivningscenter om Racediskrimination.

I afsnit 8 anføres at arbejdsgivere skal kunne straffes hvis de ikke gribes ind overfor diskriminering. Der nævnes tre eksempler:

1. En fodboldspiller hører et racistisk tilråb fra en tilskuere. Klubben skal herefter træffe forholdsregler, så det ikke kan ske igen.

2. Et postbud bliver udsat for en racistiske ytring. Postvæsenet skal sørge for at sådanne beboere fremover ikke får post leveret.

3. En skole skal, hvis elever af anden etnisk baggrund ikke får praktikplads, sørge for sanktioner overfor disse arbejdsgivere.

Rolf Slot Henriksen

Ytringer skal imødegås med ytringer

Vor helligdom skal ikke underbores

af Claes Kastholm Hansen, Politiken den 23.3.1989 (bringes med forfatterens tilladelse).

Det er ikke helt nemt at finde meningen i det brev til Dansk Forfatterforening, som professor Henrik Zahle offentliggjorde i Politiken 19. marts. Men her er en udlægning. Zahle skriver under til støtte for Rushdie, fordi han ikke kan acceptere, at en forfatter skal mødes af mordtrusler for sit arbejde. Zahle foretager her virkelig en mild omskrivning. Lad os minde hinanden om, hvad den iranske despot ordret sagde: "Jeg meddeler hermed verdens stolte islamiske folk, at forfatteren til "De Sataniske Vers", som er imod islam, imod profeterne og Koranen, såvel som alle, der har del i offentliggørelsen og kender bogens indhold er dømt til døden".

En terroristisk opfordring af dimensioner, som vi vist ikke har kendt magen til i historisk tid. Men Zahle skriver ikke under til værn for ytringsfriheden, for den er i forvejen begrænset, siger han rigtigt nok. Man må ikke ytre sig injurierende, ikke afsløre privatliv og man må ikke ytre sig blasfemisk eller racistisk. Og nu kommer vi til pointen. Zahle mener faktisk, at ytringsfriheden bør indskrænkes. Med hans ord passer "vores model for ytringsfrihed, der betyder fra vær afregulering "ikke til" den aktuelle situation".

Og det vil kort og godt sige: fordi vi i Danmark nu har fået et mindretal af muslimer, skal vi indskrænke ytringsfriheden, for ellers kan man risikere, at dette mindretal føler sig forhånede. I

praksis skal vi altså efter Zahles mening til at håndhæve blasfemiparagraffen, som ikke har været brugt i mange år. Det er næsten ikke til at holde ud at læse sådan noget. Nu har vi i dette land kæmpet for ytringsfrihed i 200 år med flere tilbagefald, men i de sidste generationer med en stadig udvidelse af den til følge. Og så skulle vi pludselig, fordi vi har fået et vist antal muslimer, indskrænke ytringsfriheden ved at tage en blasfemiparagraf i anvendelse, som fornuftigvis ikke har været brugt længe og slet ikke burde eksistere mere. Missionsfolk kunne med samme ret kræve blasfemiparagraffen ud af mølpose. Jehovas Vidnes kunne. Ja, Gud ved om ikke også det ubeskyttede mindretal af rettroende kommunister, der i Marx ser det himmelske lys, burde kunne.

Ingen bør kunne, for ytringsfriheden er ikke blot, som Zahle siger "en kostbar værdi". Det er den kostbareste værdi, vi ejer. Den er ikke en frihed blandt andre. Den er forudsætningen for alle de andre friheder.

Den er garantien for, at de andre friheder ikke bare forbliver ord på et stykke papir. Og at ytringsfriheden ikke er absolut og ubetinget, er ikke noget argument for at indskrænke den. Tværtimod bør vi arbejde for at fjerne så mange af dens begrænsninger som muligt. I håb om, at vi en dag kan nå dertil, hvor ytringer imødegås med ytringer og ikke med politi. Det er det, vi med forlov, og undskyld det højtidelige udtryk, kalder demokratisk ånd eller frihed, og det er vores helligdom.

Denne helligdom må andre gerne ytre sig blasfemisk om, så meget de vil. Det anfægter ikke min tro på den. Men de skal ikke prøve at underbore den, hverken med vold eller med lov.

Det er i hvert fald derfor, jeg har skrevet under til støtte for Salman Rushdie.

Lammende meningsterror

“Hvis du ikke tør sige, hvad du mener, vil du snart opdage, at du ikke tør mene, hvad du siger.”

I et interview i Politiken den 21.11.99 siger forfatteren til ”Mands Minde” Hans Edvard Nørregaard-Nielsen: ”I dag har vi noget, der hedder fremmedarbejderproblematik. Man kan mene pro et contra, men det kan man bare ikke alligevel. For hvis man mener contra, så får man at vide, at det er den indre svinehund, der bjæffer, og så hedder man pludselig ikke Nørregaard-Nielsen, men Glistrup. Man bliver lynhurtigt forjaget fra sine egne synspunkter og bliver påduttet en etiket. Jeg tror man forvirrer mange folk på den måde. Når jeg er hjemme på landet, har jeg lagt mærke til, at folk sådan sidder med øjnene og leder efter, hvad de tror, jeg synes, før de siger, hvad de mener. Hvis jeg siger ”Hvor er det svært at skulle forlade sit land”, så sidder de og sukker dybt og siger ”uha, ja”. Hvis jeg siger ”Det er ikke Guds bedste børn, alle dem, der kommer herop”, så siger de ”Nej, det ska’ du satame ha’ ret i, nu skal du bare høre!”

Mon ikke alle avislæsere har bemærket den hyppige indledning i læserbreve og debatindlæg, som har været særligt fremherskende i moralens årti: ”Jeg er ikke racist, men...” Det er naturligvis helt ude af trit med demokratiets grundlag, at borgerne bliver skræmt fra at åbne munden og fra at deltage i den offentlige debat, mens de, der vover pelsen, må værge for sig med en beskyttelsesformular for at undgå social udstødelse. Det er en forunderlig ting, at størstedelen af Danmarks befolkning lever i frygt og bæven, skræmt til tavshed eller fordækt tale. Dette ligner ganske enkelt de folkedemokratiske tilstande i det forgangne DDR (Deutsche Demokratische Republik).

Sådan føles det nemlig, når ytringsfriheden trædes under fode, som det nu er sket i Danmark. Folk er bange i udlændingebatten - underkuet af eliten. Det ved jo enhver.

Lad os se på den udviklingslinie fra 1997 til 2000, der accentuerede dette forhold. I 1997 viste kommunevalget, at Dansk Folkeparti havde overraskende vælgertilslutning, selvom partiet var ganske nyt. Dette satte en skræk i livet på de etablerede partier. Den indvandrervenlige indenrigsminister Birthe Weiss blev flux udskiftet med den angiveligt skrapere Thorkild Simonsen i 1997 (det var guleroden). Eliten og dens følgesvende satte så gang i en intensiveret kampagne-virksomhed for at skræmme befolkningen med en ”svinehund – racismekur”(det var pisen). Medierne skulle nu gerne rette ind efter generallinien, og åbenlyst gik TV2’s direktør Jørgen Flindt Petersen i brechen for den moralske magtelite og beordrede en mere afdæmpet dækning af nyheder om indvandrer vold, ”et område, hvor det er fantastisk nemt at skabe fordomme hos seerne”, mens TV2 nyhedschef Jens Gaardbo lovede mere

positivt stof om de fremmede (i den nye "GOOD NEWS"-stil). Den 16.11.97 leverede TV2 et eksempel herpå med en historie om familien Ahmed på Djursland, der var meget veltilpasset i lokalsamfundet, men nu skulle flytte til Århus, fordi kommunen ikke vil købe et hus til dem på Djursland. Kort sagt en varm historie med de rare fremmede som ofre for økonomisk fedtethed.

DR's generaldirektør Chr. S. Nissen annoncerede på samme tidspunkt den samme linie i sin egen magtsfære. I TV-avisen den 12.11. 97 kommenterede professor Frank Mortensen, at Nissen havde udtalt, at DR skulle "dæmme op for højrebølgen". Nissen var naturligvis ikke enig i at have sagt præcis sådan, det ville jo være ulovligt. Ingen har imidlertid godtgjort, at de socialdemokratiske mediedirektører i DR og TV2 har aftalt en tidsmæssigt sammenfaldende "moralsk oprustningskampagne" rettet mod det danske folk i de statskontrollerede 'public service' medier.

Det basale politiske spørgsmål bag hele udlændingeproblematikken gjaldt jo ganske enkelt befolkningens fremtidige sammensætning og kulturudvikling, altså et af de mest afgørende spørgsmål i det førhen så ensartede danske folks historie: Skal Danmark opgive det homogene samfund for i stedet at blive et multietnisk samfund?

Tilsyneladende havde politikerne lagt sig fast på, at det blotte ønske om bevarelsen af det homogene Danmark var en 'højrebølge', dvs. at man ikke kunne ønske et homogent Danmark og samtidig være et venstreorienteret endsige et humanistisk eller 'godt' menneske. Ordet 'højre' har i mands minde som bekendt været et ukvemsord. Det ved jo enhver.

I kronikken i Politiken den 28.10.97 skrev imidlertid Asger Garnak, medlem af Det Radikale Venstres hovedbestyrelse: "For længe har vi overhørt signaler fra den gruppe af danskere, der i forvejen føler sig presset af den accelererende samfundsudvikling, de ikke kan overskue eller synes, at de har indflydelse på. Mange har vel den oplevelse, at de uden at være blevet spurgt pludselig får præsenteret som et fait accompli, at nu lever de altså i et multietnisk samfund. Det gør det ikke lettere, at dette multietniske samfund geografisk og socialt er placeret der, hvor de danskere bor, der i forvejen har færrest ressourcer og føler sig mest presset af udviklingen. Det fører til frustrationer, der sender socialdemokratiske kernevælgere i armene på Dansk Folkeparti."

Altså blev mange før så gode, stuerne socialdemokrater nu pludselig til 'højrebølge' og onde "Pianister", fordi Dansk Folkeparti var ene om at udtrykke de klemte danskeres synspunkter.

Hvorledes forholdt den etablerede magtelite sig til denne fundamentalt afgørende problematik? Hvilke initiativer tog eliten til den dermed forbundne absolut nødvendige demokratiske debat?

Sidst på året 1997 stod indvandrer-spørgsmålet stærkt i alles bevidsthed. Det var det politiske hovedtema frem for noget. Politiken skrev den 12.10.97 eksempelvis om valg til et indvandrer-råd i Odense: "Mens danskerne forbereder sig til valgkamp med flygtninge og indvandrere som hovedtema, stiller de etniske mindretal selv op til valg i Odense." Altså som om indvandrer-spørgsmålets plads i valgkampen var en indiskutabel selvfølge.

Men de fremmede skulle aldeles ikke være hovedtema. Før folketingsvalget

blev udskrevet tidligt i 1998, var det blevet klart understreget, at udlændingepolitikken ikke skulle debatteres. Thorkild Simonsen havde forlods udtalt: "Flygtninge og indvandrere skal ikke være valgtema" og videre: "Vi har brug for konsensus..." - "V og K positive" (Politiken den 21.10.97). Det stod nemlig lysende klart, at netop dette tema nok var særdeles vigtigt i befolkningens øjne, men det var ligeså klart, at Dansk Folkeparti kunne få mange vælgere på det tema, hvilket meningsmålingerne før valget tydeligt viste. Den etablerede elite kunne derfor samlet enes om at afvise dette debattema, som beregneligt ville koste dem selv mange stemmer. Deres trick bestod derfor i at holde vælgernes ytringstrang i tømme ved "at sætte debatten" et helt andet sted.

Samme aften som valget var udskrevet gik politikerne i gang med en partilederdebat på TV-skærmen. De var tilsyneladende enige om hurtigt at lamme ethvert tilløb til en udlændingedeбат fra starten trods Pia Kjærsgaards protest. Her er to udsagn derfra:

Poul Nyrup Rasmussen: "Jeg tror ikke danskerne er racister, men nogle er rasende...over udviklingen på boligområderne.." og "...Danmark har ligeså stramme regler som andre lande!"

Holger K. Nielsen til Pia Kjærsgaards udtalelse om udsigten til et multietnisk samfund: "...det er absurd at tale om multietnisk samfund - det er demagogi!"

Marianne Jelved konfronterede Pia Kjærsgaard i Politiken den 9.3.98, hvor hun gav sit besyv med således: "Det er en usmagelig måde at appellere til følelser og frygt for fremtiden, når du påstår, at vi er ved at blive et multietnisk samfund. Det er det mest eklatante vrøvl, der er sagt i denne valgkamp.

Der findes ikke een flygtning i det her land, der er økonomisk flygtning."

Altså total afvisning af, at der skulle være noget særligt problem, ledsaget af skældsord og en påmindelse om den altid lammende trussel: Racisme! Dette peststempel havde været i brug længe nok til, at folk flest havde lært at frygte det. Imidlertid er det sandsynligvis netop omkring valget i 1998, at demokratiet i Danmark får sit første ulivssår. Som ovenfor antydnet var hele eliten i politik, organisationer og medier ganske klar over de problemfyldte forhold i befolkningen, som betegnes med ordet "multietnisk". Stillet overfor det nye og fremstormende Dansk Folkeparti samler denne elite sig i enighed om at benægte, hvad de selv notorisk ved. Den benægter simpelthen alt og enes om at holde det ude af debatten for i stedet at koncentrere sig om mere overskuelige ting som f.eks. efterløn. Den slags kaldes politisk håndværk. Nyrup Rasmussens strategi lykkedes jo, og han kunne som bekendt fortsætte som statsminister efter valget.

Den massive benægtelse af problemet kunne nok undertrykke dets eksistens i debatten, men ikke i hverdagen. Der opstod det, som redaktør Kresten Schultz Jørgensen kalder to slags sandheder i samfundet: en systemsandhed og en erfaringssandhed. Eliten har magt til at opretholde systemsandheden, ligesom det skete i den tyske folkerepublik, DDR. Den jævne befolkning underkues og henfalder til frygtsom tavshed, således som Nørregaard-Nielsen beskrev det. Delingen af det danske folk i over- og undermennesker er begyndt, mens det gamle danske demokrati samtidig undermineres af manglen på åben debat og ytringsfrihed.

Systemsandheden begyndte imidlertid at krakelere i oktober 1999, da me-

ningsmålingerne igen viste ”Stormende fremgang for Pia Kjærsgaard”, og befolkningen altså tydeligt nok ikke ville se bort fra egne erfaringer. Pludselig fik piben derfor en anden lyd, da Holger K. Nielsen (SF) i TV den 16.11.99 indrømmede: ”Vi har måske undgået at tage de reelle diskussioner” og ”...der tror jeg, venstrefløjen har begået en fejl ved, at vi ligesom en struds har stukket hovedet ned i sandet.”

Holger K. Niensens bratte kursskift fra total benægtende afvisning (”det er demagogi”) til indrømmelse af, at denne undertrykkelse havde været kontraproduktiv, var naturligvis baseret på en smertelig analyse: ”Vi er nødt til at sætte ind overfor de sociale problemer, der skaber højrebølgen”, erklærede han nemlig i TV2 den 30.11.99.

Det ser ud til, at politikerne er ganske kolde overfor befolkningens mening og undviger eller undertrykker debatten uden hensyn til realiteterne. Kun truslen om magttab kan tvinge dem til modvilligt at tage de ”reelle diskussioner”. Dette er ikke i et folkeligt demokratis ånd, det er begyndende ekspertvælde (oligarki). Den anvendte metode er heller ikke demokratisk politisk håndværk - nej, det er manipulatorisk demagogi.

Det var imidlertid afgørende, at det netop var Holger K. Nielsen, som åbnede for en fri debat, fordi han som anerkendt antiracist var så indiskutabelt stueren, at han ikke kunne beskyldes for at lufte nogen grim svinehund. Derfor kom der pludselig et pust af ”glasnost” i fremmedebatten.

Det var dog ikke helt omkostningsfrit selv for en Holger K. Nielsen, hvilket journalisten og forfatteren Michael Christiansen i et radioprogram om den professionelle meningsdannelse den 21.2.00 bemærkede. Han påpegede at

medierne som den fjerde statsmagt havde svigtet ved at sørge for en ”ikke-

debat” vedrørende de fremmede. Sagde man noget blev man ”...slået med en damphammer i hovedet, det har skræmt store dele af befolkningen fra at føre debat i rigtig mange år.” Han pointerede endvidere dagspressens betydning i debatten, men at bl.a. Politiken har ”...truet med racist-mærkat, hvis man stillede spørgsmålstejn ved noget som helst og da Holger K Nielsen åbnede op for at diskutere frit fik han ’sådan et møgfald’ i Politiken.”

Nu hvor der er 2 år til næste valg, kan selv statsministeren forny sig i Holger K. Niensens stil og give ytringsfriheden lidt længere snor, som det fremgår af en citatblok i Jyllands-Posten den 21.1.00 : ”Det nytter ikke, at man i misforstået tolerance lukker øjnene for, at der er reelle problemer på integrationsområdet.” (Poul Nyrup Rasmussen til Berlingske Tidende).

Politikens lederartikel den 23.1.00 om ”Nyrups krise” advarer dog, at uanset fornyelse ”...så er der to ting, der forekommer helt indlysende: Der skal ikke slingres, og der kan ikke vindes stemmer på at tale om det emne, der er Pia Kjærsgaards eneste kort.”

Vi har jo hele tiden haft formel ytringsfrihed i Danmark, men enhver har kunnet iagttage, hvorledes en elite har været i stand til ved manipulation at underkue ytringsfriheden i praksis. Derved har den bevidst kunnet korrumpere

demokratiet og hindre folkeviljen i at komme til frit udtryk.

Til og med oppositionens leder, Anders Fog Rasmussen, foregiver at have dukket nakken: "I mange år var end ikke diskussionen tilladt. Ville man tilhøre 'det gode selskab' måtte man afstå fra at stille spørgsmålstegn ved den danske udlændingepolitik. Den var – lød rygmarvsreaktionen fra det selvbestaltede meningspoliti – som den skulle være." (Søndagsavisen den 2.1.00).

Alle synes at have ligget under for racismetruslen. Det ser ud til at endog ordensmagten har levet i rædsel herfor i en sådan grad, at loven er blevet bøjet. I radioens P1 den 1.12.99 kl. 10.30 udtaler lederen af nærpolitiet på Nørrebro, Bent Olsen, om den hårde kerne af etniske unge, at de "lever og ånder for kriminelle handlinger, gaderøveri og vold...", hvorefter han kommenterer politiets berøringsangst overfor dem "...vi turde ikke gøre noget ved det, for vi var bange for at blive kaldt racister."

Tydeligvis har meningsterroreren fungeret så effektivt, at der ikke var behov for en direkte censurlovgivning til knægtelse af ytringsfriheden i Danmark. Denne kendsgerning bør mejsles i sten som en advarsel om den største fare for demokratiet i Danmark.

Hvilket forunderligt fænomen at meningsterroreren således har kunnet kujonere et helt folk og tvinge landets livsvigtige institutioner i knæ.

Preben Breds

ET KORS AF TRÆ

Det forfulgte symbol

Første gang troede jeg, det var en tilfældighed. For et år siden forærede en af mine venner mig et yndigt og meget simpelt kors af udskåret træ, som jeg lige siden har gået med i en lædersnor omkring halsen. Selv om jeg er protestant og korset ortodoks, var jeg glad for og stolt over mit kors. Jeg syntes, det var et sødt og kønt kors og tanken bag, at jeg havde fået det i gave, var faktisk ment som en gestus fra en meget troende ortodoks ven.

Og det faldt mig da heller ikke ind, at det beskedent udseende trækors kunne give anledning til den spytklat, en muslimsk mand sendte i en ordentlig byge imod mig, lige ned foran mine fødder, da jeg en dag passerede ham på gaden. Først kontrollerede og konstaterede jeg, at han heldigvis ikke havde ramt mine sko, derefter tilsendte jeg ham et fortørnet øjekast for at vise, at jeg misbilligede, at man sådan gik og spyttede på fortovet. Til svar indkasserede jeg et hadefuldt blik.

Nå ja. Der er efterhånden mange mærkelige mennesker i den her by, var min reaktion. Folk slår hinanden ned uden anledning, overfalder hinanden for småting, slås om bagateller, skændes om ligestyldigheder. Så hvorfor ikke også prøve at ramme et andet menneske, når man nu følte trang til at spytte?

Anden gang begyndte jeg at undre mig over, hvad der var galt. Denne gang kom et par gående imod mig på fortovet, en mand med en tørklædeklædt kvinde ved sin side. Idet de passerede mig, spyttede manden ned foran mine fødder.

Spytklatter og hadefulde blikke begyndte nu at blive en del af min hverdag, når jeg færdedes i byen. Efter at have gjort op med mig selv, at det ikke var fordi, jeg er rødhåret, lugtede dårligt eller var provokerende påklædt, gik det op for mig, at det var korset, der fik den ene af vore fornemme fremmede efter den anden til at reagere som vampyrer, når de ifølge legenden ser et kors.

Jeg forhørte mig hos andre, der i ny og næ gik med et kors i en kæde omkring halsen, for at undersøge, om de havde været udsat for lignende oplevelser, men fik at vide, at det havde de ikke. Så hvorfor var mit kors så provokerende?

Det fik jeg svaret på under et ophold i Rumænien, hvor vi var en lille gruppe, der aflagde den lokale sølvsmed besøg. Han havde mængder af yndige kors, og en af pigerne i gruppen fortalte, at hendes datter ønskede sig et kors. Men hun turde ikke gå med et.

En af hendes veninder i skolen havde haft et kors omkring halsen, da en håndfuld af deres muslimske klassekammerater var kommet hen til hende og rasende havde råbt, at "det dér tror du ikke på."

Pigen havde svaret, at det gjorde hun, men med en bemærkning om, at det gjorde hun aldeles ikke, havde en af drengene revet fat i kæden, flået den af hende og smidt den ned foran hendes fødder.

Og ved den oplysning slog det mig, at et kors omkring halsen kan opfattes på forskellige måder. De fleste kors er smykkekorss og bæres på samme måde som en perlekæde, en kæde med en amulet eller et hvilket som helst andet halssmykke. Mit trækors i lædersnor er

derimod ikke et smykke. Det er et symbol.

Efter det er gået op for mig, er jeg blevet endnu mere glad for mit kors. For jeg er stolt over og glad for at være kristen. Og i modsætning til så mange andre danskere er jeg ikke spor ked af, at jeg gennem Islam er blevet provokeret til at tage stilling til min egen religion. I virkeligheden føler jeg, det har været sundt.

Ligesom flertallet af danskere har jeg haft et mildest talt afslappet forhold til kristendommen. Jeg har altid været medlem af folkekirken, fordi – nå, ja – hvorfor ikke? Jeg vil da gerne have en fin begravelse med salmesang og orgelbrus en skønne dag i en fjern fremtid, og hvis jeg inden da skulle finde på at gifte mig, så vil jeg da allerhelst stå i en kirke og høre koret synge, præsten sige nogle smukke ord og på en eller anden måde have en velsignelse med på vejen.

Mødet med Islam har fået mig til at tænke over min religion. Bemærkningerne om, at "vi har så meget at lære", har fået mig til at anskaffe mig en Bibel og genlæse den. Den har fået mig til at læse Koranen, og det har fået mig til at indse, at hele mit fundament og alt, hvad jeg tror på, har sit udspring i den kristne tro.

Derfor vil jeg altid bære mit trækors. Og nu gør jeg det, fordi jeg ved, at jeg er kristen både i bund og grund og af hele mit hjerte og hele min sjæl.

Og lad så bare muslimerne spytte efter mig, alt hvad de har lært. Min Gud er tilgivelse, overbærenhed, kærlighed, barmhjertighed – og tolerance. Det er de værdier, som, uanset om vi har gjort

os det klart eller ej, er grundlaget i vores samfund. Og det er disse værdier, som i dag er sat på prøve.

Aldrig før i Danmarks historien har vi haft så meget brug for støtte fra vores kristne religion, som vi har for øjeblikket. For vi trænger til at få svar på nogle spørgsmål og trukket nogle grænser.

For hvordan tilgiver man ondskab? Hvordan bærer man over med overgreb? Hvordan elsker man uværdige medmennesker? Hvordan føler man barmhjertighed med løgn og plat? Hvor er tolerancetærsklen overfor intolerancen?

Elsebeth Halckendorff

Kommentar: Sidste nyt om kors.

Røde Kors vil nu indføre et nyt symbol, en "rød diamant", til erstatning for det røde kors i lande, hvor dette tegn for neutral hjælp er uønsket.

Red.

Ytringsfrihed Anno 2000

Et signalement ved tre tableauer

af Morten J. Lintrup, formand for Demografisk Råd Og Selskab (DROS)

Prolog

Her gives ingen dybdeborende analyse af begrebet ytringsfrihed. Ambitionen er alene den beskedne at vække til eftertanke – og måske kalde på et lille smil - ved at beskrive i tre korte scener, hvorledes ytringsfrihedens udøvelse kan opleves af en nutidig observatør med interesse for politik og filosofi i almindelighed og demografiske spørgsmål i særdeleshed.

Første tableau

(Scenen sat i periferien af EU – lige uden for – i Norge. Spilles af Thorbjørn Jagland, udenrigsminister. Efter politisk analyse i "Orientering", DR P1, mandag den 3.4.2000).

Afgørende er her, at Norge er *uden for* EU, men regeringen og udenrigsministeren *ville så gerne* være med. Derfor handler det for udenrigsministeren om at klæbe til EU, snakke EU efter munden, og støtte EU, hvor EU vakler. Nu er det samtidig sådan, at EU's regeringschefer har gennemført en solidarisk vakkelvorn aktion mod et land – Østrig – hvor i regeringen deltager et parti og nogle personer, man er enige om ikke at kunne lide, selv om de er demokratisk valgt i Østrig.

Altså afstiver Norges udenrigsminister EU-aktionen og overbyder den effektivt med en udtalelse om at "den Østrigske regering rummer elementer, der har benægtet jødeudryddelserne under anden verdenskrig, Holocaust". Udenrigsministerens ord er ganske vist usande og injurierende, men de tjener jo et højere formål: at bringe harmoni mellem regeringerne i EU og Norge. Formålet opfyldes, og alle mennesker – alle *ordentlige* mennesker – er glade.

Morale: Ytringsfriheden af i dag har ikke noget med anstændighed og rene stuer at gøre. For den rene er alting rent, og bare du kaster dit skidt mod de urene, kan du sige hvad du vil.

Andet tableau

(Scenen sat på Weekendavisens redaktion. Spilles af Christian Bundegaard, boganmelder. Efter Weekendavisen, Bøger den 3. marts 2000.)

Nogle dage tidligere, den 28.2.2000, har den anerkendte filosof Kai Sørlander på det anerkendte forlag Rosinante udgivet en lille bog med titlen "Om

menneskerettigheder"; undertitel "Er en global etik mulig?". I bogen spørges. Og svares: "Giver FN-pagten og erklæringen om menneskerettigheder os ikke grundlaget for en international retsorden? Er vor spørgen om et fælles globalt moralgrundlag ikke allerede besvaret med henvisning til disse aftaler? – Svaret er nej". Det benægtende svar begrundes over 170 sider.

Yderst pinligt for Weekendavisens anmelder. For bogen er ikke bare et vægtigt indlæg i den løbende debat om humanisme og menneskerettigheder. Den er også klar og velskrevet, og den erkender at pligter må være mere grundlæggende end rettigheder, og at "Menneskerettighederne" i dag hyppigt praktiseres som en ny religion uden tanke for hvilke andre mennesker og ressourcer i naturen, som skal tjene til at sikre dem.

Og bogen skelner endvidere klart og skarpt mellem *personlig* hjælpsomhed, hvor man bruger sine egne midler til at hjælpe andre, og så *politisk* hjælpsomhed, hvor man forlanger at alle skal medvirke til at yde hjælpen i et forhold så man selv fastholder sin position i samfundets velstandshierarki. Og tænk, bogen er ikke det fjerneste imponeret af – ja, den er vel nærmest kritisk over for – at nogle kan prøve at distancere sig fra andre ved at bruge rent politisk hjælpsomhed som om den også var udtryk for personlig hjælpsomhed.

Det er virkelig et alvorligt anslag mod avisens idégrundlag. Denne ubehagelige filosof gør sågar næsten grin med avisens tidligere chefredaktør – stadig landets førende medieideolog i sine mediekollegers øjne og nu chefredaktør på en større avis – ved at demonstrere banale logiske brist i hvad chefredaktøren har skrevet og hævdet med så stor

autoritet at ingen burde kunne finde på at betvivle det.

Men aldrig rådvild, tænker anmelderen, for han har jo altid det sidste ord. Og det ord kan han bruge som han vil. Og således går det til, at på forsiden af avisen skriver han "Global etik. Menneskerettigheder logisk begrundet, se side 10", og inde i avisen skriver han "Filosoffens forsøg på at formulere en fælles, global etik på formallogisk grund går logisk nok uden om det rigtigt interessante: vores forskellighed". Begge udsagn er ganske vist objektivt forkerte: Menneskerettighederne er netop *ikke* logisk begrundet, og filosofen *har* undervejs redegjort om begrebet forskellighed i relation til sit emne. Og i øvrigt er det vel i grunden læseren uvedkommende, om anmelderen hellere ville have læst en bog om noget andet. Men anmeldelsen er uudgrundeligt dyb og smuk, og således kan alle drømme lykkeligt videre om forskellighedens vel-signelser uden at blive forstyrret af filosofien.

Morale: Ytringsfriheden af i dag garanterer ikke muligheden af en dialog. For den rene er alting rent, og hvis man ikke er sikker på om en anden er uren og frit kan svines til, så kan man dog alligevel altid undvige en samtale.

Tredje tableau

(Scenen sat overalt i den vestlige verden. Aktivt medvirkende er især professionelle meningsdannere inden for politik og medier, ivrigt sekunderet af jurister og åndsarbejdere med en professionelt humanitær indstilling. Med udgangspunkt i Jyllands-Posten den 9. april 2000.)

Når vi kommer ind på ubehagelige aspekter af befolkningsspørgsmål har vi fra officielt og autoritativt hold den totale ytringsfrihed. Forstået som total frihed for ytringer. Der siges intet til kritik af udviklingstendenser, som stri-

der afgørende mod troen på fremskridt for hele verden.

Jyllands-Posten skriver fx den 9.4.2000 både om langsommelig hjælp i forbindelse med en stor fødevarekrise under udvikling i Etiopien og om palæstinensiske flygtninge i lejre i Libanon, for hvem eneste udvej er giftermål i 18-års alderen og familiesammenføring til et vestligt land. "Lykken ligger i udlandet". "En økonomisk katastrofe for mange af familierne i lejren, hvis Danmark hæver aldersgrænsen for familiesammenføringer fra 18 til 25 år", siger en folkevalgt palæstinensisk leder.

Den første artikel er helt fri for ytringer om, at fødevarekrisen på Afrikas Horn er kronisk, og at Etiopien befolkning siden krisen sidst var lige så alvorlig i 1984-85, har øget sit befolkningstal fra 40 mio. til 64 mio. og en yderligere stigning til 103 mio. i 2020 forventes.

Den anden artikel er lige så fri for ytringer om at palæstinenserne familiemønster og fødselstal er sådan at deres antal i Gaza (hvor statistikken er sikrest) er vokset fra 516.000 i 1984 til 1,05 mio. i 2000 og ventes at nå 2,3 mio. i 2020. Og en eventuel ændring af aldersgrænsen for familiesammenføring til Danmark fra 18 til 25 år er kun et forslag, og selv hvis forslaget vedtages, er det udstyret med rummelige dispensationsregler.

Og artiklen ytrer slet ingen kritik af en kultur, hvis religion, familiemønster og fødselstal er inkonsistent (dvs. uforeneligt) med ligeværdig, fredelig og bæredygtig sameksistens med andre samfund, som i dag blot forventes at stille op med økonomien og ressourcerne til sikring af palæstinenserne Menneskerettigheder. Det kan her indskydes, at de vestlige samfund historisk ikke bygger på Menneskerettigheder, men derimod blandt andet på et princip om, at

når tiderne var "ugunstige", så ventede man til en højere alder med at gifte sig og stifte familie. Det var aldrig samfundets opgave at sikre den økonomiske basis for at alle kunne grundlægge store familier i teenage-alderen.

Hvis Vesten tidligere havde hævdet den slags principper havde Vesten været fattig og uudviklet endnu i dag. Hvis Vesten hævder den slags principper nu, så forsvinder rigdommen og velfærden også hurtigt igen.

Hvis enkelte mennesker i Vesten tidligere lagde sig store familier til i ung alder uden først at have sikret et økonomisk grundlag for familien, så måtte de gå til grunde. Det bør også være budskabet til etiopere, palæstinensere og en del andre, som trænger til at modtage kritik af deres kultur på områder, der er centrale for opretholdelse af liv og kulturel mangfoldighed i verden i dag. Men den type af kritiske ytringer fra "de rene" er vi helt fri for i dag. De opfattes nemlig som "urene" og sidestilles med fremmedhad og fordomme.

Morale: Ytringsfriheden af i dag garanterer ikke, at nødvendig kritik bliver ytret. For den rene er altid ren, og vil ikke risikere at svine sig til med ytringer, der kunne opfattes som kætteri mod Menneskerettighederne og rejse tvivl om hans renhed. Rent er rent og aldrig skal rent mødes med urent.

Tæppe

Slut på dette stykke om ytringsfriheden af i dag. Men hvad med i morgen?

Hvem kontrollerer, hvad danskerne må sige?

Journalist Lone Kühlmann, der er ”presseombudsmand” på Aktuelt, fortæller i Politiken 16. april 2000, at hun har overtaget hvervet som ”læsernes talsmand” efter afdøde Lars Nordskov Nielsen, der langt fra fyldte Aktuelts spalter dagligt, men som gennem sine kommentarer satte sig spor på avisens journalistiske linje og sprogbrug. Han rejste bl.a. en diskussion om avisens måde at omtale fremmede på, hvilket førte til at Aktuelt i dag ikke længere bruger betegnelsen indvandrere, men nydanskere.

- ”Hvad skal Aktuelt så bruge dig til?”

- ”De vil gerne gå et skridt videre og være en slags vagthund for sig selv. Det bruger de en ekstern vagthund til. En der ikke er en del af den interne selvforståelse, som hurtigt opstår på en redaktion. Samtidig giver de læserne en ankeinstans. Jeg kan uafhængigt tage sager op for læserne, og selv om jeg ikke har nogen strafmulighed, så kan jeg på deres vegne kritisere og kommentere avisens indhold, siger Lone Kühlmann.”

Jesper Jacobsen

Danmarks Riges Grundlov af 5. juni 1953 §77:

Enhver er berettiget til på tryk, i skrift og tale at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene. Censur og andre forebyggende forholdsregler kan ingen sinde på ny indføres.

Straffelovens § 266b (Racismeparagraffen):

Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelser eller på anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale oprindelse eller tro, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år.

Menneskerettighedskonventionens artikel 10:

Stk. 1: Enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker, uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser. Denne artikel forhindrer ikke stater i at kræve, at radio-, fjernsyns- eller filmforetagender kun må drives i henhold til bevilling.

Stk. 2: Da udøvelsen af disse frihedsrettigheder medfører pligter og ansvar, kan den underkastes sådanne formaliteter, betingelser, restriktioner eller straffebestemmelser, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund af hensyn til nationale sikkerhed, territorial integritet eller offentlig tryghed, for at forebygge uorden eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden, for at beskytte andres gode navn og rygte eller rettigheder, for at forhindre udsprelse af fortrolige oplysninger eller for at sikre domsmagtens autoritet og upartiskhed.

Forlaget Rafael/Dansk Kultur

ISBN 87-983635-5-7

Grundlovsforeningen
Dansk Kultur
www.danskkultur.dk
info@danskkultur.dk
bogsalg@danskkuitur.dk

År 2000